

MORNARSKI TANGO

Radomir D. Mitrić

Connectum

RADOMIR D. MITRIĆ
MORNARSKI TANGO

Connectum, Sarajevo, 2010.

MORNARSKI TANGO

Sadržaj:

Baldosa

(Iluminisanje atmosfere)

Cadencias

(Početak plovidbe, Uzmicanje, Canticos, U parafinu, pjesma, Santorini, Cyaniris Royallis, Opis Palube, Šum Panonskog mora, Genesis 1.1)

Cazas

(Convulsio, Bourbon Street, Port Talbot, pjesma nemira, Tuljanova smrt, Mornarski Tango, Venetska pjesma, Brodska pjesma za Brodskog, Pjesma sa delfinovog hrbata, Ecce Homo Balcanicus)

Cunitas

(Trumpet of Miles Davis, A Night Tale for Cybille Shepherd, Ispovijest odbačenoga gramofona, Poslijednji c-dur za Billy Jean, New York, New Minimalisme, Second poem shop, Antientitetska pjesma, Jajce, pro Patria, In Corpore Virili)

Cruzada

(Fuga moje smrti, Poslijednje Artaudovo iskušenje, Smisao konca / Crveno i Crno, Infinita, Vertigo / Dead Sailor's Song, Europa, liber barbaricum, Segregatio, made in Bosnia, Bus rapsodija u malom, Surréalisme, sarajevski Staccato)

Sacada

(Khartoum chant, Pruska elegija, Zapis u vjetru načinjen, Himna vječnog trenutka, Pjesma o lebdenju, Iz Buddhinog dnevnika, Lişboa, Pjesma za Vicentea Aleixandrea, Crtica o postkomunizmu)

Barrida

(Kroki za Ljubav, Predsokratovci, Definitio, Erotographos, Transcendencia Arabica, A Gloomy Wander-lied, Andeoskim tragom, Zrcaljenje, Altajski soko)

Gancho

(Mladi Casanova, Platonistička, Od ruke koja hladni, *Una musica brutal*, Retroaktivno, Tango naših tijela, Tango ljubavnika, Tango dodira, Zapis o smrti)

Salida

(Virgilijanska oda za Philoctetes)

Za Jelenu s kojom sam Jedno.

Baldosa*

* naslovi ciklusa su koraci Tanga

Iluminisanje atmosfere

Mogla bi biti, recimo neka subota popodne,
tiha siesta dana, kad sve miruje,
a od godišnjih doba najbolja bi bila jesen,
jer je ona zapravo i iznjedrila poeziju,
a čitanje bi, po meni, najbolje odgovaralo
na trijemu neke hacijende, u stolici za ljuljanje,
ili vrtu do kojeg može dopirati muzika,
recimo Jana Garbareka ili Keith Jaretta,
dobro bi bilo da ste tužni ili da se sa sjetom
sjećate nečeg ili nekog što davno izgubiste.
Srce vam mora biti tajga. Ili hram. I uho isto.
Za prizor pred vama bih vam najradije
preporučio pejzaže nalik onima s Van Goghovih slika.
Ili pak one iz Tarkovskovljevih filmova.
I duhan svakako. I neko dobro vino.
A sve to da se uzburkaju unutrašnja mora.
I vulkani. Istovremeno da budete svjesni
da sve na svijetu postoji možda samo zbog vas.
To je to - taj vam je solipsizam potreban
dok budete mijenjali stranice ove knjige,
jer znajte da će se i svijet mijenjati saobrazno tome.
A sve će se to ipak dešavati, ako budete spremni
na preobrazbu. Kao Grinevaldovi anđeli.

*Pleši, pleši, i ne misli da će svemu
ikada doći kraj.*
Nikos Kazantzakis, Grk Zorba

Stigla je vijest: Bach se ponovo probudio i pjeva.
Adam Zagajewski, Antene

Cadencias

Početak plovidbe

Svijet je nastanjen između naših riječi, onih na početku i onih na kraju. U njima je i disanje i izdisanje, sve što jesmo i što nikad nećemo biti. Treba putovati, otpočeti sricanje nevidljive zagonetke koja tvori život. Kroz bure i snjegove. Kroz gradove i ljude neznane i biti svjestan strašne činjenice da se ništa ne ponavlja. U sandalama u kojima još osjećaš prisustvo kakvog antičkog boga. Hermesa, možda. Pod kožom utisnut pečat dok svjedoči o predstojećim putevima. Kao drevni savez ljudi i zvijezda. Po kojima treba upraviti dušu. Dok ne nađeš sudbinsko lice. Koje je ostavilo trag u prapočelu tebe. U onome poslije. Razvij unutrašnja jedra i budi spreman na vječno ćutanje, ti čiju kosu već leprša južni vetar, po kazni ili izbavljenju. Svitka starijeg od vode u tebi, od rupca koji pamti drevni otisak Ravijevog lica.

Uzmicanje

Godine, godine od prašine,
na mjestu gdje ni vjetar ne dopire,
niti pisma prijatelja koje smrt
pod svoje okrilje uze, ni poljupci
dragih žena čije oči u maglama
noćnim slutim,

što nad ovršjem planina, ponad ovog
malog grada na kraju svijeta počivaju
kao drevna tuga. Vuk sam, obuzet tišinom,
samoći predat. Sjetna pjesma, brod
u glečeru zaleđen, Inuit što pjeva pjesmu
koju niko ne može čuti. Uzmičem, nekom
drugom postojanju blizak, osijedivši
u neizrecivom.

Ne sluteći plimu, već samo osjeke,
što ispiru tragove ptica na mokrom pijesku,
dok plešem *mornarski tango*, u čvorove
nerazmrsive upetljan, između Haribde i Scile.
Jason bez Medeje.

Canticos

I tad uronismo u vale, lađu,
kobilicom utiskujući se u Azur.
Nad nama albatrosi, ti ružni prinčevi
sklada, uvijeni u sinji pokrov neba,
pratili su putanju našu. Ispod nas
ćutao je ocean, usnula duša Posejdonova.
Dan bješe natmuren, preslikan s platana
Turnerovih. Pušteni niz talase,
nalikovasmo drevnim tragateljima,
otisnutim na valovlje mora,
koje spasavahu jedino zvjezdani putovi.
Bez žrtve da ugodimo bogovima,
u tamnoj olujnoj noći, do kimeranskih
obala pristigosmo. Ereb tad nas obujmi,
crnilom, kao kad sipina razrežeš leđa,
pa ipak pjevasmo dok lađa bješe ljuljana
raznostrujnim vjetrima. Nad pučinom
kad otvore se nebesa, jurodiva, obujmljujući
vodu nad kojom su vlastna, otisnuti na njoj,
mi smo nijemo svjedočanstvo tuge,
onemoćamo tad, bacani u metežna
i brodolomna stanja. Sve dalje bivajući
domu, sve bliže sebi. Surovost usura
izbjegavajući. I smrt bez kenotapha.
Ne nalazeći Zlatno runo, ne nalazeći
opravdanje za melankoliju što nas razdire iznutra.

U parafinu, pjesma

za Sašu Jelenkovića

Paun sam, vijekovnom ćutanju predat,
u Bijelo uronjen jedrenjak tijela,
raspolućen kao šizma, kao totem očeva
lišen kraljevskih objašnjenja,
daleko od cvjetanja algovitih korala,
tren sam, praznina optočena dahovima
umirućih srna, što mrznu, u pari,
nalik onoj kad i mi duše ispuštamo,
tim velovima što se neko vrijeme uvis uzdižu,
rasplinjavajući se, kao pjesma drozda
iz magle, sada ljetopisca betonske svakodnevice.

Ne misleći o predašnjem, uranjam
u prozračnu etersku auru, savršeno čist,
topao kao magma, psalmično nag,
jutrenje sam vjetra, na padini aljaske dine,
što se pokatkad iz usnulosti prene
i preobrazi u medvjeda što robuje gladi i tišini.

U pre-okretu riječi, ja sam Sfinga,
Musilov odziv vodi iskona,
freska prostora, kojoj se klanjaše
mladi Hokusai, na drugom kraju svijeta,
gdje sam buđenje drevne pčele
u krošnji japanske trešnje, u haikuu.

Nemoguće je ne misliti o porazu,
čekajući na izranjanje davno potopljenog
astrolaba, što prethodi čak i Atlantidi,
svjetlosti očinjeg vida, zaboravljen sred pustoši,
izbjegnuvši vječnost dosade i dosadu vječnosti,
dok slikam, po sjećanju, leonardovski, načinom dima.

Santorini

Bijela nit Mjeseca presjeca prostor,
pramenje mora pjenom udara o obalu,
zvečeci od kamen, zvuk se čuje potom
još dugo odzvanjajući u tišini.

Tamna su usta mora i duboka,
na površini zlatna krljušt mjesečine
otvara dah mrtvih mornara, nalik
posmrtnim maskama iz Mycenae,
bogovi spavaju ovdje, na Santoriniju,
jedino su anđeli budni, plavi
od rajolikog krajolika, vazdušasti
i lakokrili kao pjesme starih aeda.

Sjedimo u taverni i pijemo Ouzo,
poneko i puši, u svetoj drevnoj ćutnji,
Smrt je u uglu sjen, odbijeni odraz
petrolejke koja gasne, zora je blizu,
uskoro ćemo poći na pučinu, mreže
se već mreškolje, čekajući da noć
sa nama odigra posljednju partiju tavli.

Cyaniris Royallis*

Beskrajna magma prostora.
Od Ceute do Málaga sam nastanjen.
U izdisajima vjetra, kome se prepuštam.
Oku sokolara gdje nebo tek je dlan.
Jelenjoj rici šume. I rogovima koji je uhode.
Pritka sam. U brodici Seferisovoj,
koju razgrađuje brodolom. Uvis.
Nalik Ikaru hodim, raskriljen, kao ti,
moj davni brate, Cyaniris Royallisu.
Po čijim je krilima Višnji oslikao meridijane
Plavog i Bijelog. Kao na mornarskoj tunici.
I u Kabhirovj pjesmi. Beduini žmirkaju
u Almanahu, na kamiljim sapima.
Koliko hoda u mimohodu. Bezvremenog.
U snu anemone. Blistavilo sunca.
Zveče Korzikanske ravnice u sasudima
zdepastih srnomanjastih žena. Tu gdje
ću zauvijek zaspati, pretvarajući tamu u svjetlost.
Očima što pamte odraz balearskog sunca.

*vrsta leptira

Opis palube

za Jullie

*Taj brod, pijan od ukletosti,
nad kojim tangano jedro vijori,
dok vjetar pleše tango i igra se
sa uvojcima moje kose, posmatram
u muku, ispijajući rum, monotono,
dok krezavi Jack osmatra u dalj
nalik drevnom Linkeju s Argosa,
tu je i Allan, negdašnji tunolovac
porijeklom iz Norfolka, što stalno
naglašava, on zauzet uvijek je
pravljenjem čvorova mornarskih
na mrežama našim, mnim, dok
brod pluta na sinjem moru,
pogledom posmatrajući tu družbu
kletu na brodu što dijeli sudbinu
Letećeg Holandeza, kojeg
piskutavi glas pjegavog žutokljunca
Toma uvijek obraduje radošću
o iskravanju u budućoj nekoj luci,
zbog susreta sa novim ženama
kojima treba vrela mornarska krv,
Lamma je iz Konga, uvijek duboko ćuti
kao freska, a kako da ne pomenem
još i Malika, tu mudru protuvu iz Damaska,
koji uvijek spava otvorenih očiju,
i kapetana Sofoklisa, koji poznaje
sve morske struje od Rta Dobre Nade
do Kajmanskih ostrva, ćutim,
opisujem u svoj mornarski dnevnik,
upisujući datum: 12. august 1896.,
iz nekog čudnog razloga da bi
nekad nekome ovaj zapis mogao
pomoći da otpiše sopstvenoj melankoliji,
dok se provlačimo golfskim strujama
na putu za Karibe, na putu za zaborav.*

Šum Panonskog mora

Noću, za mirnih jesenjih dana,
kad i tišina zazvuči, i kad zajeseni
sve se, i zelena u žutu i rujnocrvenu
oboji ovdašnji krajolik, može se čuti
kako, dolje iz dubina, iz dolja,
drevna, gotovo biblijska, zašumori voda.
Taj mrmor hiljadugodišnji pamti
docnije i slova na brzorijekim rijekama
što potekoše, u riječi dok ne sazriše.
Pamti i kad se moćni Danubius spusti
iz sumatraističkih bjelina, da oživi pjev
Zemlje, kroz misleće trske. I Mjeseca,
nestašnog Galiota, što se ogledaše,
na miru vodenom. I Sunce, zlatotkani
disk što mijena je godišnjim dobima.
Pamti ta voda i ljude, davne arhonte
što pohodiše krajeve ove, na koje oči
Tvorčeve motre posebnom pažnjom.
Taj unutrašnji zdenac odzvanja
u šumoru naše krvi, u školjkama
naših tijela, od postanja, kako i zapisaše
negdašnji ljetopisci. I kad ponovo izađe
iz zemnih dubina, sve će se opet vratiti na isto.
Kao u doba prvotnog začela čovjekovog,
koji satvoren bješe od te iste vode,
kamenja kostiju, prašine černoze, ma,
iz slane božije suze, od koje i postade
to prvotno more, u hostima pra-stvaranja.

Genesis, 1.1.

Logos se ogleda u logu
zemlje, vode, soli i duha božanskog,
što će dahom oživjeti plot
čovjeka - sliku višeg bivstvovanja.

Potom će se prve riječi
u grlu čovjekovom začeti
kao svjedočanstva pripadanja
nekom drugom svijetu,

riječi kojima će mu biti moguće
umno pojmiti stvari oko sebe
- prema njihovim suštinama,

iz zemlje tad izaći će pčela
kao po poznijem mitu o Orpheusu,
i čovjek će, po njoj znati, kako da se upravlja.

Cazas

Convulsio

Svaka iznevjerena misao boli
i nalikuje doku pod naletima šmrka
koji sapira jučerašnji dan, u neko
olovno jutro kad gotovo je nemoguće
letjeti, još uvijek dok si prizemljen,
pomalo pijan, nerazbuđen, za dan
nepripremljen.

Dok gledaš kakvog modernog Ulyssesa
kako spava prekriven krilima od kartona,
na jednom pultu obližnje tržnice,
na kojem svetkuju pčele, ose i muhe,
polako punktirajući dan na ostacima
trulog voća.

Boli te sve ono što je srušila kula tišine
u tebi. Draga koja te napustila u maglovitoj
večeri, predajući se nemiru kojeg će smiriti
neko čije su noge čvrsto na zemlji,
kao ti zaboravu, što se predaješ, mornaru,
koji si istinski povezan samo s morem,
sa kapljom slane vode od koje sačinjen bješe
prvi čovjek.

Bourbon Street

Laki mirisi lučkih prijateljica noći,
noći bourbonskih, magnovenjskih,
u glavi ostaju još dugo pošto kobilica
lađe zapara površinu vode, u nama,
i bezdani nas danima. Pamćenje nam je

uvijek tamo, gdje more se na obalu
naslanja i odvlači nas docnije u labirinte
i virove talasa. Mornarska je melankolija
duboka, kao pjesnička skoro, kao vulkanska

vulva Krakataua. Sjećamo se uvijek i najprije
kikota razbludnih vila što nas primaju u svoje
jeguljaste odaje. Nikad dovoljno da se odšuti

o tome. Niti u svemu da razabereš kost praha
sopstvenog. Jednom i zauvijek. Bourbon Street.
I crne oči magične Ellie sa Martiniqua.
Na nekom dovratku tišine, poslije svega.

Port Talbot, pjesma nemira

Ovdje, gdje svijet stoji kao vrijeme u obližnjem Margam Castlu, udišem more, na lučkom pristaništu gdje miruju mirisi umirućih riba. Povremeni trzaj njihovih skliskih tijela načas ih vrati u život, ali to ne remeti san umornom mornaru koji drijema u hladu ispred nekog bara koji pamti svaku buru i sve pjesme radosti i tuge. Samoća je umjetnost na ovom mjestu, gdje sve čeka promjenu postojećeg stanja. Godota bi tek trebalo izmisliti, ovdje. Kao mogućnost izlaska iz postojećeg. U astralnom popodnevu kojeg gledaš kroz muralni hologram stakla, sna i oka nesviklog smrti. Opijen nekom čudesnom mistikom ćutanja. Duševnog sfumata. Ne pristaj na prizemnost, ti, koji silaziš s brega, iz davnine, i na talase se otiskuješ, sjećajući se lika utopljene drage, koja je obris u tebi. Kao Port Talbot, koji će ti uvijek biti blizu. Čak iako se ne osvrneš unatrag. Niti u ovoj pjesmi predatoj trenutku. Kao ptica koja leti na jug.

Tuljanova smrt

Pamtim umiruće oči tuljana
kojeg ulovismo gore u sjevernim morima,
bile su nalik očima leukemiranog dječaka,
moga prijatelja iz rane mladosti, pred smrt,
kao da bjehu svjesne njene strašne blizine.

I dok mu je jedan od mornara nožem parao
sklisku, svilenu kožu, krkljao je, u ropcu,
gušeći se u sopstvenoj krvi koja bješe masna
i gusta kao jesenji liker iz gostionice šepave Mary.

Para koja okružavaše truplo, u tom trenu
nalikovaše mi na auru iz priče o vaskrsenju,
na božanski dah koji se vraća Tvorcu,
na jedno davno vođenje ljubavi u wiltshirskoj
šumi, na godine koje je pojeo mrak, na otopljen lednik,
na časovnik koji više ne mjeri vrijeme ovoga svijeta,
na svjetionik u koji više niko ne dolazi, na more
bestalasno, na maglovit dan u kojem smo zauvijek sami.

Mornarski Tango

More što pjeva u vječno mladoj krvi,
plovidbe, prostranstva, struje i vjetrovi,
i duboka tuga jesu ono što mornara i pjesnika
jednači. I ista draga što na obali čeka da se
svrši Odiseja. Pokornost mitu što liječi životne
rane i taj ples, zanos, ta misao koja se pleše,
taj *tango marinero*, kao kad božanski ibisi
uzlete visinama, to su im najveće slobode.
Vrvi nemir u njima. Isti, nalik valima brodicu
kad lome. I neke oči iz bliske davnine,
kojih se sjećaju uvijek, u neko buduće vrijeme
uprisutnjene. I iste zajedničke luke. I muke.
Sve boli svijeta. I sva pijanstva. Sekstanti.
Kompasi. Heksametri. Stope. Unutarnji taj
magnetizam. Kao vijekovni dijalog čovjeka i boga.
U pounutarnjenju. Čudesna algebra logosa.
Azurno plavetnilo duše. Godine opiranja stvarnom.
Stravnom. Začudenost dječija. Svjetlost u kojoj
umiru, u kojoj vaskrsavaju. U dubinama gdje
počivaju, uz tihovanje riba. U visinama gdje im
angeli jedra upravljaju. Svijet im pjeva jer ga
samo oni mogu zaista čuti, vični burama dok su,
vični lebdenju, jer su prevladali lična Inferna.
Djelima ljubavi. Otisnutim u srcima kao pečat
iskona, koja u lutnji traže. Plešući Tango.
Pjevajući kantate. Prevladavajući zemno.

Venetska pjesma

(od gospe prezrenog, španjolskog mornara)

Ne ljuškajte gondola,
tu gdje je iznova izronila Atlantida,
niti grad u njedrima mora, čudesno
oživljen na Canalettovim platnima
iz 1700-te, ne zapamtih, niti palazze
Farsetti, Loredan, Berberigo i Ducale
ne zapamtih, ni San Maggiore,
ni Rialto čuveni, zapamtih samo
tvoje oči, blažena matrono sa Bellinijeve
freske, kad sam pogružen u siesti dana
ušao u crkvu Sv. Zaccarija, jer si me
njima gledala ti, moja nesuđena kraljice,
moja Pieta, moja Ines de Castro,
kojeg si prezrela ne želeći me dijeliti
sa nemirnim morskim prostranstvima.

Brodsko pjesma za Brodskog

U brodskoj utrobi, kao u eksarhiji,
dok bijah osamljen, s knjigama združen,
čtih tvoja poetska slova, dragi Josife,
vođen njihovim strujama, magmatskim,
koje uzburkavahu unutrašnja moja mora,
više nego vjetrovi, negdje u orbiti Atlantika,
bjehu to divni trenuti moje osame, u kojoj
vodih dijalog sa tobom i sa sobom,
a stisi ti bjehu obale na kojima sabirah
plodove neke divne davne melankolije,
dok mišljah kako je poezija, uistinu
samo za odabrane, skupljače žara u pepelu,
u kojem će dahom duha, sopstva,
oživljavati pjev vatre, i da je ona iskon
što govori nadzemaljskim jezikom
svete nemuštosti, zalog i sasud u koji bozi
položiše riječi prvotnog odziva stvarima.
U brodskoj utrobi, kao u relikvijaru nekom,
bijah radostan, jer imadoh pribježište,
jer spoznah da angel bdi nad svim čega
mi se misli dotiču. Riječi. I ruke.

Pjesma sa delfinovog hrbata

Jutro. Moje sadašnjosti,
koja sva je ti. Plovimo neznanim
morima, a ti mi se smiješiš iz zakutaka
sjećanja, dok mi morski vazduh bistri
misli, otpjevavam tugom u sebi
na sjetne zvuke kričućeg galeba.
Ruše se tvrđave taštine u meni.
Praštanju dok sam predat. I dok
vodene struje na površinu mora
iznose jato delfina, ja tako sam nevjerovatno
tih da mi se u tom tihovanju čini,
da na skliskom hrbatu jednog od njih,
sunce ocrtava zlatni obris tvog lika,
sireno moja iz Tirenskog mora,
i ja počinjem da pjevam našu pjesmu,
radostan i tužan, zbog onoga
što se dogodilo a što se više neće ponoviti,
ako je vjerovati Efežaninu Heraklitu.

Ecce Homo Balcanicus

Blago kao južni vjetar, Argonauti
se vraćaju kući, između okrajaka riječi,
dok caruje carstvo tišine u nama,
na bregovima tračkim, svrh rodopskih planina
po kojima je zlatna jesen izvezla himnu
kojom se životna srž drveća iz krošnji
ponovo vraća korijenju. Kao ljubav.

Tu, u Krumovgradu, u hotelu na kraju svijeta
počiva sva tuga ovoga doba. Jutrom kad pseće
zavijanje predvoji noć od dana postajemo svjesni
strašne činjenice – da nebo ostaje tako daleko,
a vrapci, ti psalmari iz malih gradova opjevaju
ono što na rastanku čeka svakog od nas.

U tami noći jesenje ispijamo blaženi Caubernet,
Bugarkinja, Crnogorka, dva mlada Rumuna,
Makedonac i ja, dok dišemo oba svijeta,
kao Orpheus iz Tatula, najbolji od nas,
misleći o konačnom trenu što će proći
kroz zid naših kostiju, na dječije pripjevke
Infernu i Raju, na Balkan koji ostavljamo nikome,
misleći na naše male smrti u samoći.

Cunitas

Trumpet of Miles Davis

Zlatna ptica zvuka je uspavana.

Vrijeme je nemjerljivi usud koji nas u bestrag šalje. Ipak, negdje je sačuvana poruka o trajanju ravnodušja bez končine, davne radosti.

U jednom muzeju u Illinoisu,
među ljuspastim zidovima, kao u sarkofagu,
truba počiva nalik srdeli u vakumiranoj konzervi,
a kojoj dođoh da se poklonim kao sakramentu
drevnog znanja što ne umije više da nas začudi.

Tu je negdje i maestrov duh, u polumraku,
lakši od mačijih nogu. Koliko boli svijeta krije
ova soba? Koliko ih je stalo u ovu trubu
koja i sada sija kao lice Mandarina, kao
svjetlosni vrtovi Fudžijame, kao san dječaka.

A Night Tale for Cibille Shepherd

Ove noći jedna će djevojčica postati žena,
u polumraku neke uličice, sa mišlju o hodanju
kroz vrt djetinjstva, dok joj kroz glavu bude
prolazio beskrajno dugi put prošlosti.

Ona ima tvoje oči i tvoju kosu, skupljenu u rep,
jako je našminkana i ima suknju boje opalog lišća,
a čovjek koji će joj otvoriti oči žene ima crnu kožu,
i pomalo je pijan od jeftinog džina. Nosi odjeću veću
par brojeva, i iz obližnjeg je geta. Oni se još nisu sreli,
ali hoće uskoro, jer ona to silno želi. It is *Hard Lucky*.

Mislim na to dok gledam istoimeni film u kojem igraš
glavnu rolu. Obje imate portret savremene Afrodite.
I obje ste toliko jake. Da svijet držite na svojim nogama,
kao mongolske princeze. Ne pristajući na tugu.
Ćutim i učim od vas neponovljivu istinu:
Treba izdržati. Do mira u beskraju. Između dvije tame.

Ispovijest odbačenoga gramofona

*: Nije to kraj dostojan kraljeva
zvuka, što odzvuci bjehu božanskim
sferama, ploče se više ne vrte na mojim
leđima i sve više nas završava na đubrištima
megalopolisa, ili jednostavno trunemo tako
tiho u osami, na tavanu kakvom, u ostavi,
u ladicama historije, u carstvu prašine,
a pick-up igle više ne oživljavaju bila naših
samotnih srca, ne urezujući zvuk u prostor,
onako kako se priroda urezuje u drvo
praveći odraz godinama, više se ne stari
sa smislom, niti ljudi pomno osluškuju glasove,
svijet je razvodnjen, strasti je sve manje
u stvarima koje ga pokreću i fluida je
sve manje među njima a ono što slijedi
je vječni počinak, teži od zaborava,
mada bih tako voljeo još jednom zavrtjeti
Carlosa Gardela, kralja Tanga,
i kompoziciju El Cumparsita, ali nema nikoga
ko bi mi ispunio zadnju želju i od smrti
mi načinio počast. Dostojnu rođenja.*

Poslijednji c-dur za Billy Jean

O, kako voljeh te dolaske iznenadne,
domu našem, ulaske kradom
da te ne probudim, nevidljivi anđele
davne radosti, biseru mog srca-školjke,
pa te dodire tople svilene kože i taj glas
koji me je najbolje znao voljeti, za ljubav
je tako dobro kad ima te nenadane dolaske,
nalik mojim, i pošto odložim svoj stari
mornarski kaput ispran od dugih plovidbi
i jakih vjetrova, ulazio bih kao iz nekih
starih bajki u tvoje odaje, moja davna kraljice,
ali nestali su odavno, ti dani zanebesali i besane noći,
kad ti bješe moj istinski ocean, a ja kapetan lađe,
predate tvojim strujama. Svijet uvire polako
u unutrašnji zdenac mene, i ti si odavno preseljena
u eterske čistote, nisi više među zemnim stvarima,
ali još uvijek osjećam tvoje prisustvo koje si utkala
u stvari koje sijaju iznutra nekim neobičnim sjajem,
što ne blijedi ni nakon toliko godina, zato mi
oprosti što ti pišem po sjećanju, i što sam
ovoga časa postao jedan *c-dur*, koji se diže u nebo,
i polako se rasplinjava kao miris jutarnje kafe.

New York, New Minimalisme

U odnosu na Kavafisa,
izmijenjeno je jedino to što barbari
danas dolaze iz gradova,
mnim o tome, na uglu 45-e ulice
dok čekam da izađeš iz Yellow Caba,
na kojem je medaljon skuplji od budžeta
nekog manjeg istočnoevropskog gradića,
ljudi prolaze, združeni sa sopstvenom
unutrašnjom tugom, svijet se cijepa
po šavovima, a vrijeme ubrzava svoj
neumitni tempo, čineći nam prostor
sve tjeskobnijim, kako i drevne Maye
rekoše o kraju ovog vremenskog ophoda.
U ovom gradu teško je pronaći smisao
bez klasičnih uzora, i svakim trenom
sam sve više luda, El Loco, iz neke
od Comedia del Arte, a ljubav izmiče
polako i bespogovorno preko rijeke Hudson,
nemarnim korakom, fragmentirajući nas strašno.

Second poem shop

Svakog dana, kad umine podne,
posmatram osrednje pjesnike
kako dolaze da kupuju knjige
na uličnoj rasprodaji,
većina kupuje citate,
poneki od njih kupi i više od toga,
a samo odabrani odabiru knjige
sa smislom, odnoseći ih u samoću,
u kojoj ih ophrvava tuga.
Sve je dostupljivo u ovom
Internet-svijetu, u kojem caruju
ti Internauti, od kojih je skoro
nemoguće sačuvati sopstvo sebe
(das Selbst) i naći sigurno utočište,
od tih lažnih proroka, književnika
i fariseja, ovog svijeta što potanja u uzaludnost.

.

Antientitetska pjesma

(ili o tome kako me nisu mogli natjerati da mrzim)

Živimo u dobu Jure.
Ljudi se uvukli u sebe, mimikrijski,
u strahu od neprepoznavanja.
Svi nekud žure, bježeći, a nemajući
kamo. Birajući etničko prije negoli
etičko. Slonovi postadoše žirafe.
I obrnuto. Nemaš vremena da mrziš
ako si rođen i naučen da voliš.
Odgojen u simbiotičnom prostoru,
po kojem za svakog pored tebe
mjesto ima. Po principu biljaka.
Po principu poluprazne kino-sale
pred večernju projekciju. A ne po
principu utopijskoga sinkroniciteta.
Entiteta. Etniciteta. Homofobičnih.
Jer nisi ti sam, u tebi je sav univerzum.
Dijalektička ostvarljivost cjeline
u djeliću i obrnuto, po kojem je dio
uvijek podređen cjelini, o čemu mudro
umuje negda, učeni Efežanin.
Ne postoji egzaktni individualizam.
Uvijek si dio nečega. U bogu barem.
U sabranju dok je spas. A ne u lažnom
mitotvorstvu. Pa gdje je ta greška?
Kako izdvojiti žito od kukolja
i razriješiti dilemu separacije?
Smetnje na vezama getoizoliranih.
Trebalo pustiti dinosaure da izumru,
da bi se ako je ikako moguće
drugi put rodili kao ljudi. Po principu
altruizma, ako si čovjek, čovjek budi.
Po čemu i treba da te pamte.

Jajce, pro Patria

Grad na dlanovima neba,
vjetar što struji pramcima
lađa-planina, od čijih su nečiji
hrbati nalik drevnim feničanskim,
i čudesno žadnozeleno, zelenorijeko
valovlje, vječne nevjeste Plive,
na ovom mjestu gdje trajno je sve,
kamenje kula, tišina što dokuje dolje
u Mitrasovom hramu, u katakombama,
dobra riječ među ljudima gdje je,
tu, gdje sam rođen, u Šopovu gradu,
prije mnogo godina; I kad ovoga trena
posmatram ovaj kraljevski grad,
ja znam da Tvorac za čovjeka bira
mjesto rođenja, a čovjek jedino
mjesto gdje će mu znavijek
počivati duša, kao po onoj drevnoj
antičkoj, *što si bliže zavičaju,*
to si bliži bogovima. Proljeće je opet,
nad gradom koloplet ptica na ptičijem
jeziku zbori možda o divotnosti
pod sobom. Proljeće je, u ovom
gradu stvorenom za znavijek,
gdje bivše i buduće tvore sadašnje
na takav čudesan način, da ni sam
spomen na njega ne može odmijeniti
nikakva Venetia, Paris, niti Rome.

In Corpore Virili*

Srce je harpun.
Iz priče o kapetanu Ahabu.
Ostrvo što potanja, neznano
onome kome je posvećeno.
Kardiogram klavikorda na kojem
svira ustrijeljeni anđeo iz Traklova
Grodecka. Ljubav je tako ne(do)rečena,
i između nas opstaje, zahvaljujući tome
što je suština u njenom nerazumijevanju.
Istrgoh to srce sa početka priče
iz sopstvenih grudi dok je još kucalo,
kao da ga prinosim na dar moćnom
Kukulkanu, a ti se nisi ni obazirala na to,
samo si kao u nekom davnom fockstrotu
sišla niz ulicu, nalikujući Cocteauovim
portretima, dok mi je na nebu Mjesec
ličio na aboridžinski bumerang
i imao tvoj osmijeh, začudo, po čemu
i zapamtih tu noć, crvenu od ljubavi,
crvenu od smrti, crvenu od vina.

* *anatomski postupak, kojim bi se u prosekturi ogolilo ljudsko srce*

Cruzada

Fuga moje smrti

(Jutarnji opis, barkarola, kroz poluotvorene kapke gledam je kako se svlači, crna čipka i crvene štikle, kao kod flamenko igračice, u ciku tišine, nalik onoj iz starih holivudskih nijemih filmova, zastaje mi dah, dok posmatram butina blijedilo, obale na koje još ne pristah, iako svake noći, neosjetno, sa mnom legne i pravi se da spava, a ujutru odlazi na posao, sretnem je ponekad u metrou kako otpuhuje dimove tankog cigarilosa, znajući da me zavodi, znajući da joj se ne mogu oduprijeti, nalik anđelu, a ipak strašna u svojoj čednosti.

Skerzo noći, u tom smrtoopisu, ja sam na gubitku uvijek, uvijek između, u onom što nedostaje, zavrti me bura njene gatalinke, hladnoća njenog slučajnog dodira, dok bergmanovski igramo šah, do kasnih časova, a onda se svako povuče u svoju tamu; surov je naš odnos, kauzalitet besmisla i smisla, u iščekivanju, da me opet pretvori u mladića sa početka priče, Adonisa, kad me prvi put poljube njene usne, usne Persefone, šaljući me asfodelskim predjelima, kao fagot melankolije, kojim mi svira uspavanke, Smrt, moja fuga.)

Poslijednje Artaudovo iskušenje

Lucida Intervalla.

U Ivryju, u sanatorijumskom miru,
angel izdiše u snu što naliči
Boschovim platnima.

Artaud sniva boga kao sijedog
mrzovoljnog starca, koji puši nargilu
i čuti čitavu vječnost
na trijemu neke kuće u osami,
dok je đavo vrijedni radnik,
nalik Mongoloidima sa rižinih polja.

Artaud je pastir u tom snu
kojem su podjednako dragi i jagnje i vuk.
A Smrt je ona blijeda žena
koju je onomad ugledao na Montmartreu,
još kao golobradi dječak,
i zaljubio se u nju, ni ne znajući zašto,
čamdžija Haron mu naliči sad
na jednog vinogradara iz Marseillesa,
davnog prijatelja. I dok sjeda u čamac,
ploveći dalje Aherontom,
nema uopšte potrebu da se,
kao Orpheus osvrće unatrag,
jer je ona koju je tražio godinama,
opet tu, da bi podijelila vječnost s njim,
ona koja je sve vrijeme, u teatru
nosila Medejinu masku, i ćutala,
začudo, kriva samo zato što bješe Barbarka.

Smisao konca / Crveno i Crno

Tu, gdje sad augustovski vjetar
češlja kao zift crnu kosu kiparisa
u mlačnoj noći, a more pjeva sarabande
Posejdonovim kćerima, tu je nekad
stajala i Arijadna, gdje još mogu da
osjetim ubrzano kucanje njenog srca
kao što osjećam bruj ovonoćnih zrikavaca,
zbog neminovnog susreta što joj ga
bozi namijeniše i stihovi poznijih
heksametara, Tezej je sa druge strane
na burnom Egejskom moru, stojeći
na pramcu lađe kormilario brodom
ovamo, ne sluteći na lako razriješenje
zagonetke, umirujući svojom čvrstom
voljom umorne sadruge, mornare,
tu gdje sam, nakon mnogo vijekova
plesao *mornarski tango* sa ženom
svog života, a nasumični krici buljine,
bili su nalik kricima ranjenog Minotaura.

Infinita

Da imenuješ - to je potreba
božanska, data Adamu, prvotnom
pjesniku, a dobro znana i Poundu,
dok prolaziš naborima Zemlje
i svojim unutrašnjim labirintom,
čini ti se da bi bez toga bio samo
gomila pijeska koja oblaže kamen
kostiju, a ovi današnji pjesnici,
ne mareći za to samo mistifikuju
i apstrahuju i pjesme im sve više
nalikuju na sastave osnovnoškolaca.
U ovoj noći pismena svijetle
kao svjetionici, probijajući maglene
oblake, samo je potrebno da ih čtiš
sa hrabrošću jednog Borgesa,
i budi zadovoljan u sebi, jer nije
lako biti u odabranom društvu
što priziva božanske sfere, koje
razlistava i ta knjiga nad tvojim uzglavljem:
Arthur Rimbaud, Oeuvres Complètes,
ed. Gallimard, Paris, 1954.

Vertigo / Dead Sailor's song /

umjesto kenotapha

Svijet za kojim čeznem je iščeznuo
kao kapljica rose pred toplotom sunčeve
zrake, lađa mog života kad potonu, kao one
u bici kod Trafalgara; i kad mi se žene i vino
- ta posljednja pribježišta, nasmiješise iz ogledala
sjećanja.

Iz dubokih zakutaka srca, kao vječni afrodizijaci,
koje pamtiš i u času smrti čak, koji dođe onako obično,
ali ne bez određenog smisla, ipak, kao svakodnevna
šetnja potpetica Madame Dubois niz Lexington Avenue,
koju gledah tako žudno, u svoj putenosti njene
sredovječnosti.

A onda me, najednom, proguta plava plima tišine,
onako limbično, usisavajući me u ništinu, oku dok je
nebo izmicalo, kad sjećah se prvog izlaska na pučinu
i kad krilih talasima, u kojima i sad otkucava bilo
moje biti, radost onoga što bijah, ja sin mora, zemlje i neba,
ponosni i stameni George W. Rusell, pravi potomak
svojih britanskih predaka, mornara preveć, ostadoh
takav i do zadnjeg udisaja, u tako prisnom i iskonskom
zagrljaju vode - širok kao okean, kao beskraj koji se
pružio preda mnom, tada kad uminu svijet, na uminu,
za me.

Europa, Liber Barbaricum

für Peter Handke

Ni sna o tebi na razvijanoj javi.
Ni misao štedra o tebi da se javi,
kao pohvalno slovo za utješnje.
Ništi su puti kojim hodiš sva u ritama,
negdašnja gospo zlatna, renesansna.
Nevidna barbarskom oku i romejskom
starcu što kunja na Via Statilia, jutrom,
a ni gosparu što šeta se prkoseć' vjetru,
predat nutarnjoj lihvarskoj računici
pod Bellvedereom, niti balskoj raskoši
versaillskih dvora gdje je posve nemoguće
biti čedan. Pa kud se izgubi tvoj duh,
bezdjetan, i kome li testamentarno,
a pogrešno bješe namijenjen? Vijekovima
već pokušavam da ti ugledam lice s Balkana,
pogledajuć' preko italskih strana, ali te
ni u obrisu nema, na praznom štafelaju
s međama zemnim. Pa se pitam danas,
da li još uvijek postojiš, nevjernice,
ili si samo zalud izmišljena, kao loše djelo
nekog bezvrijednog pisca, što samotno
u lagumu čeka mišji zub - jedinu pravu
namjenu hartije razasute u vjetar, harpijo
i hetero kojoj ni grijeh više ne druguje.

Segregatio, made in Bosnia

Polupan krčag, so na ranama,
bršljan gdje bješe loza vinova,
pijetao što se oko ose okreće na
dimnjaku ruševna doma, a niti iko
da svrati na zarasle staze i bogaze,
gdje utvare su najživlji pečat krajoliku.

Troglavi Kerber stoluje, tvoreći
bosanski *zoon politicon*, na mjestu
gdje mrtvuje dosada, i gdje obzor
bježi od čovjeka kao po kakvoj staroj
Zenonovoj aporiji. Kamen preko
kamena, kad nisi ni sam nit' si s nekim,
u ova barbarska vremena, u ovoj
dolini suza, u kojoj Mount Everest tuge
isprali ne bi ni talasi Brahmaputre.

Dan noći u danu svenoći je.
Svenućeš i ti, čekajući da ti se
teške zidine same otvore, jer Ključar je
odavno ključ zagubio. Ni gavran da grakne.
Niti težina sjenke od nečeg da padne na tlo.

Matrona ove zemlje snena leži
i gorko tuždi pod stećkom neznanim.
Nikto da uždi za baštinom razbaštinjenom
plam neugasivi. Suzu da zaustavi.

Bus rapsodija u malom

Promatram, poput kakvog arheologa
ovakav momenat, brechtovski čak,
dok put u nigdinu bosanskih vrleti vrluda,
autobusom dok se vozim, koji kao da stiže
iz pretpotopskih vremena, sjedeći na tvrdom
sjedištu, što nalikuje kakvom mermernom
spomeniku, kao i obično, putnici su većinom
starci, smrežurani od godina i blizine smrti,
i koji ljubavni par što se pokušava igrati
ljubavi. Dok mnim kako Kenozoik još nije
minuo u ovoj zemlji, pogledam na maminog
sina preko puta mene, ima 30 i koju banku,
čita Politikin Zabavnik i fura se na Chea,
on je moderni Don Quijote, ali vjetrenjača nema,
niti on uopšte juriša na kakvu kulu od slonovače.
Pije kafu iz termos-boce u ovoj termos-zemlji,
gdje su ljudi ubijali jedni druge na tako zvjerski
način da bi ih se sramio bilo koji bolji ilustrirani
časopis naslovljen kao *Bestiarium*. Ima tu dakako
i neka klinka nafurana na punk ili neku alternativu,
sa dobro naštimovanim egom. Vozači su tu ipak
glavne role, trebalo bi ih sve odlikovati udarničkom
značkom za stoičko odolijevanje prašini. Iz koje
nije moguće pobjeći jer svaki put u ovoj zemlji
nalikuje simbolu drevne zmije koja jede svoj rep.

Surréalisme, sarajevski Staccato

Na *Sarajevskim danima poezije*,
razgovaramo u dubini noći,
nas nekoliko čuvara otpečatiranog
zavjetnog kovčega, u kojem možete
prepoznati Poeziju. Usnulu od vijekovnog
nebuđenja. Bdijemo nad njom kao na ukopu.

Riječi i slova dobijaju svoja surova
champollionovska objašnjenja.
Ali smisao ipak bježi. U snu.
Peter Rühmkorf jaše zmiju nad nama.
Nalik chagalovskim nevjestama.
Kajoko Yamasaki mi govori o *Kotodami*,
duši riječi. Petar Opačić izgovara
sudbinsko *Cogito ergo non sum*,
a Stevan Tontić mi nalikuje na jednoroga,
uprkos godinama. Čučkova je sjenka između nas.
I golgotske slike, raspetog grada, kao Agneca.

Prolazim poslije ulicama, dugo,
u plemenitoj prisnosti izmaštanog.
I stvarnog. Nad nargilom starca život
čitav stao u jedan otpuh. Toliko boli
u svakom koraku. Nemoćni da se do kraja
prepoznamo jedni u drugima, odlazimo,
svojim lađama osame, sretni zbog te doživljene
prisnosti koja nas spaja još od antičkih dana.

Sacada

Khartoum chant

Smrt je silogizam životu, na ovom tamnom mjestu, gdje teče rijeka suza i miješa se sa ćutanjem Nila. Krv je manje vrijednija od vode, tu, gdje se vrlo malo pamti. Caruje pantomima besmisla, a ljudi sasvim malo govore, strašno gnjevni, jedni na druge, i na sebe, ne znajući zašto.

Misao je beskrajna poput ravnice, ovdje gdje, samo sadašnjost postoji. Od koje se ne možeš skriti. Jer vjetar brzinski razvija pepeo i ne ostavlja mnogo vremena za razmišljanje.

Ni meni, ni dječacima, koji iza prvog ćoška puše jeftinu travu. Ali ipak kreću na inicijacijsko putovanje. Još par koraka i postaću ljudi ili zvijeri. U zavisnosti od izbora sudbine. Od koje se ne može pobjeći, kao ni od ovog grada. Uraslog u vanjstinu samo.

Pruska elegija

za Darka Cvijetića

O/t/kopavanje nebesa.
Na trulež vonjaju dani.
Časi rasuti u drijemežu.
Jone u ribljoj utrobi.
Amfore koju su pečatale
morske dubine. U ćilibaru
osa prvotnog gnjeva, učaurenog
oka što pamti sada fosilni pejsaž.
Dalek kao pruski plotun.
Ratno dobošanje u magli.
Elegija krvi što izvire
na ustrijeljenom mundiru
iz gejjzira izdišućeg srca.
Bog je ravnodušan.
Ustrijeljen ljeljen.
Angel iz niponskih legendi.
Miran kao mravlja kolonija
u trenutku Velikog Pljuska.
Naborano je čelo Gospe.
I uže na kojem je Smrt klati.
Dok raste mimikrija.
Otvarajući utrobe gradova.
Akušerski. Kao u Auschwitzu.
Ćutimo u biljuru bilja.
U lažnom Weltschmerzu.
Nebesa su prekopana žlicama.
I piramide u el-doradskom zanosu.
Kao oči yellowstonskoga losa.
Jedino posao crva spozna
možda, smisao konačnice.
Svrhu hodajućeg pergamenta.

Zapis, u vjetru načinjen

za Slobodana Nikolića

Otpisujući ti, moj daleki brate
iz bliske davnine i daljine, prisjećam se
naših susreta i dubokih razgovora
dok noć padaše po nama, noć u kojoj
davno usnismo isti san, pod našim
sumatraističkim planinama, prisjećam se
hodanja po kraterima svijeta na magmama
riječi, nošenih unutrašnjim mirom, nemirom,
u potrazi za utočištem, tihim pribježištem,
u kojem smo odavno nastanjeni, i na kraju,
prisjećam se ćutanja, između pramca i krme,
dok lađarismo nestalim Panonskim morem,
kao Burlaci sa Volge. I pitam se onda,
ima li većeg bogatstva od spoznaje da
neko udiše svijet na isti način kao i ti,
i dijeli istu sudbinu, vođen unutrašnjim
strujama, burama što nas lome iznutra.
U grlu gasnu riječi, kao zvijezde
– arabeske nebeske, vremena dok ponestaje,
a bremena se množe naša, pustinjařimo,
putovodeći se drevnim putokazima,
po kojem je srce suštinski vid vidovitih,
u jarmuschevskom vozu sa kartom u sudbinskom
smjeru, bez prava na povratak, trešnje smo,
u sivom reljefu nade, dimovi koji nestaju
u plavetnilu oproljećovanog neba
kao zlatokane Ahuropete vizantijskog azurita,
jedan ton trublje iz grla kavkaskog šamana,
arija koja donosi blagodet, ali i prokletstvo,
od čega smo sazdani, surova mjera smisla,
po kojoj ćemo nestati, u bezdanom danu,
koji još ne smijem da imenujem, u slici vjetra,
u kojoj se, silazeći, uspinjemo bez prava na osvrt,
kao Orpheus, kajući se i za bivše i za posledujuće.

Himna vječnog trenutka

*za Jorge Luisa Borgesa,
najvećeg čarobnjaka literature,
koji je znao da se prošlost i sad događa.*

Pjesma vaskrsava tamo gdje umire,
hiperborejski dok cvjetovi gladiola
otvaraju svoje latice u jutru skandinavske
ravnice, dok Hristos hoda na procesiji,
Pontius Pilate mazno stišće ženu uz sebe,
dan je predvojen, kao Damoklov mač nad glavom
Cesarovom, a John Lennon je već ustrijeljen,
dok otac jednog čudesnog dječaka spoznaje
da će mu se roditi sin-andeo - Michelangelo.

Basho se siječe na drugom kraju svijeta,
vjerujući u savršenost sklada kojem se predaje,
toplo je pod nogama Jeanne d'Arc,
na Kubi vrijeme i dalje miruje dok divni starci
pjevaju tužnu ariju Buena Vista Social Cluba.

Noah pušta golubicu u potrazi za kopnom,
Juan Roman Vellasco vodi ljubav sa Mariom Ituan,
a Imhotepa iz sna budi misao o gradnji prve piramide,
Ulysses umire u Penelopinom krilu, sa mišlju
o čarobnici Kirki, vene *Le Fleurs du Mal* na licu Katarine II,
dok Lukretia Borgia razodijeva svoje tijelo,
prepuštajući se orgazmičkoj strasti ljubavi.

Kafka piše *Das Schloß*, jedan baobab u Africi
gubi posljednju kap živog soka - vezu sa zemljom,
predajući duh svoj vazduhu, a u jednom močvarnom
selu Aborigini sviraju na Didgeridoo-u, ja gledam
kako mi prilaziš preko mosta Mirabaeu, znajući da se
sve događa jer mi ti dolaziš u susret, ti, koja u meni
oživljavaš vječnost svijeta, kao smrt u umirućem
Sokratesovom oku, koji umire, vaskrsavajući u snu kukute.

Pjesma o lebdenju

U trenu kad umiraše starac
koji nekada bješe pjesnik,
neki čudan vjetar uđe kroz prozor
i žaluzine odškrinute da unese
poslijednji nemir u pasivni pejzaž
sobe, kad knjige osjetiše da duša
starca već lebdi i da ih ostavlja sudbini
njihovoj sopstvenoj, u neizvjesnosti,
jer nekima se spremao pogrom vatre,
neke će vjerovatno završiti na smetljištu,
dok će samo neke sretnice, u kožu uvijene,
završiti na policama kakvog antikvarijata,
čekajući da božanska ruka kakve gospe
nekad oživi ono što se davno zapisa
u njima. Bješe to poput otkrovenja
kad starac bez ikoga svog ispusti dušu,
udišući onosvijetovno, preseljavajući se
u nebesa, i začudo, ni zrnca tuge u njemu
tad ne bješe, jer svjetlost koju čekaše
njegove slijepo oči sad bješe vidljiva,
svjetlost koja ga prenese višim sferama,
i ne bješe straha u njemu, pred budućim,
niti zbog onoga što ostavlja iza sebe,
jer je odjednom spoznao da svako doživljeno
osjećanje ima svoj siguran dom,
kao što ga imaju ptice, biljke ili ribe.

Iz Buddhinog dnevnika

Pamti svijet kao posljednji bezvučni dan, u kojem će leptirova krila tvoga tijela imati težinu tmurna neba, pamti ga kao rijeku u kojoj si se prvi put ogledao, još ne razumijevajući poruku neizgovorljivog, pamti svijet u tišini, dok pričaš na sudbinskom jeziku, budan iznutra, kao primer iskonske radosti, pamti, i nikad se ne osvrći unatrag, da bi prošlost ostala u dogođenom, u jedino mogućem, utoliko bliža zbog prividne daljine. Duša je larva koja osjeća strujanje oba svijeta, i ako je zaboraviš na trenutak, zaboravićeš na sebe, *sadhu*, jer sve promiče sporo, a kosmos nije veći od zjenice oka, ako naučiš da mu udahneš suštinu. Mirišu makova polja, u cvjetnoj čaški svijet se skrio od oble praznine. Ne postoji dan niti noć izvan tebe, putniče u vodenoj kapi, u zemnoj posudi, u svjetlosnoj zruci, ako kreneš što dalje, doći ćeš bliže sebi, bliže duhu izvan kojeg ničeg nema. I budi kao ptica u logu. Smiren. Kao pepeo.

Lişboa

Ispijajući Viño Verde, u ulici Augusta,
onoga davnoga ljeta, dok je na grad
blaţeno padala polutama, na pločnike
nalik Cortasarovim *Školicama*,
dok mi je u mislima, neprestano,
i odsudno, gotovo hemingvejski,
u zvonu unutrašnjih zvona odzvanjala
riječ *morna*, kojom Portugalci imenuju
ples, a u čijoj dubinskoj semantici
čuh talasanje mora, izvorišta života,
imadoh nacrt, za ovu knjigu;
Docnije sam, űetajući trgom Rosio,
u dubokoj noćnoj tami, sluteći
slijepe Borgesove oči u njoj,
u sebe prizvao i njegov *tango argentino*,
taj ples, najuniverzalniji od svih plesova,
mogao sam potom krenuti na putovanje
bjelinama knjige, kao mornar űto hodi
zapjenjenim talasima, i radostan bijah
zbog toga, tad, kao klovnovi na tom trgu,
te večeri, no i beskrajno tuţan,
kao procesije inkvizicije, u prošlosti
vijekova, kad je smrt pirovala na istom
mjestu, kao Marizin fado koji dopiraűe
iz nekog malog bara tada,
Fado, meu Fado, meu Fado, meu Fado...

Pjesma za Vicentea Aleixandrea

Svijet živi samo iznutra,
u baršunastom tkanju disanja,
slaveći život u osvojenoj noći,
kao živi kameni kvadar
na jednom šetalištu Madeire
ili Khajamova Rubaija u kojoj se
i raduje i plače u isto vrijeme
u spomen na davnu tugu, kao u fadu,
kojeg noćas slušam, taj božanski prah
ozvezdane muzike, sjetni glas
Amalije Rodrigues, dok agavin sam
samrtni pokrov, dolce vita
ogrnutu na leđa Marije Antoanete
na njenom putu ka giljotini,
i prazna čahura mrtvocvrčka
koji je iscrpio glas pjevača u sebi,
naći ćete me i kako žalobno tužim
na nekom žalu, osamljen
kao Torre delle Done, a lice
moje najprije ćete moći zamisliti,
nađete li kartu Mediterana,
otisnutu rukom Fransoe Olivijea
1662. godine, ta karta
lice je moje, lice svijeta što zamire

Crtica o postkomunizmu

Devedesete. XX vijek. Bosna.
Doba Aresa. Doba Sinjore Morte.
Nalik kartarošima, dželati naroda
boje zemlju u krv. Ratne igre,
doboši i talambasi. Jutra grobnoutrobna.
Turobna. Kao i besane noći. Kanonade
topovskoga mesa. Tijela od prašine,
preklani vratovi, snajperski hici.
Dok naci-vođe u tami svojih jazbina
brižljivo glancaju partijske značke
iz doba Velikog Inkvizitora. Strahujući
da ugođe samo svojim zajedljivim ženama.
Ne misleći o onima što se kolju po rovovima.
Nauštrb njih - mikro-Napoleona.
Ne mareći o činjenici da su postali
gori od tehnoloških životinja kojih bi se
stidjele i one iz Orwellove Farme.
Konzumenti jeftinih sranja sa svjetske
novokolonizatorske pijace. Ljudi-zvijeri.

Barrida

Kroki za Ljubav

za Arsena

Gotovo je, ja sam samo
samotan kralj na šahovskoj ploči,
bez kraljice i svite, a ti sve sa svitom,
s kraljem kojeg ljubomorno čuvaš
za leđima svojim, atakuješ,
i meni je preostalo još samo jedno
slobodno crno polje na kojem ću pasti
zauvijek. Šah-mat! Padam,
a ti uživaš u igri što se može imenovati
kao Život. Ljubav je tako okrutna
i uvijek ima surove svršetke.
Bez opravdanja. Bez čuđenja.

Predsokratovci

I u najdublji limb tvoje amfore,
te podzemne peći(ne) s jezerom
u srži, ja staviću mač svoj
glineni, žarač što postaće.
To biće sjedinjenje vodenog i zemnog,
tih formi, čarobno iniciranih
vulkanskim principom vatre.
Da bi se moglo opstati u dobu vazduha,
poslije svega, u kruženju.
Na isti način neponovljivom opet.
Suština ipak u trenju je.
U prvotnom epifanijskom dodiru,
beskrajno protežnom u ono
što imenujemo kao Vječnost.
Iskon. I Apeiron. I njihova
androgenost. Nama povezana u Jedno.

Definitio

U meko utisnut trag, na crvenoj zemlji
Penjaba, staje tvoja srneća noga,
u srebrnu rosu jutra, Vishnu dok udiše
i izdiše svijet svakoga trena, nad hrbatima
gora, boje razbuđuju dan, a ti,
daleki odraz sveprisutnog mene pratiš,
kao Luna, u sustizanju zore,
putevi poslije uvijek se vraćaju bitnom,
čitam na Jidišu, dok svaka sam pora tebe,
a ti se kriješ pod indijskim platnom,
nalikujući zgrčenom vrču Grčke,
ukotvljene u arhipelag Pele.

Putovodiš se osjećanjima, zagledana
u ponoću naslućenog, nalikujući Sidharti,
dok čini ti se da odumiru damari u tebi,
sem mene koji sam losos u tvojoj utrobi,
skliska riba koja se vraća ishodištu, uvijek,
dok te grlim iz daljine, sunčevom zrakom,
što ti miluje sfingu lica, java je nepokretna,
čitaš iz oka žabljeg, iz lotosovog cvijeta,
krotko dok koračaš, kao sjen u magli,
koju čamdžija Haron na obalama Styxa čeka,
ja sam pharoski svjetionik što nevidljiv
ostaje do tančina, u magmi alexandrijskog sunca.

Sve je sutrašnje zapravo juče, govori mandala
starca nagnutog nad izvor koji pluta u eteru.
Prati trag, kao čiopa zagledana u sopstvenu
misao, dok brodi nebeskim prostranstvima,
i znaj da se nikada ne završava, ono što se
dušom slika, u tebi, u tragu koji pratiš.

Erotographos

Gravitiram, ispupčen
kao indijski hramovi,
svijet dok je falusoidan,
udomljen u sferu kosmičke
vaginalizacije, živi se
u traženju ekstrema,
karakteristične pojedinosti,
interpoliranja, ekstraktovanja,
apstrahovanja, prežvakavanja
tradicije što mumla u polušupljem
stablu, koje čak ni divlje pčele
ne nastanjuju. Bez utiskivanja
ličnog nema ni mudrosti,
a bez mudrosti sve je jalovo.
Vrtnja u krug, bez klijanja
novih mladica. Ti, koja prolaziš
kroz zidove mene, bolje to
poznaješ, nego ja. Dišući isti
vas-duh, pokoravamo tijela
vladavini želja, navika. Svijet je
bezosjećajan. Svijet pokopava ljubav.
Svijet je bludan. Svijet nije budan.
Iznutra u sebi. Nauči me da volim.
Razuzdavajući okove mene.
Pretvarajući me u Prijapusa.
Ekspolirani maksimum masculinuma.
Koji će osvjetliti mrak tvoje sobe,
utrobe. Ekstaziran. Gravitiram.
U tvojim očima najživlji.

Transcendenca Arabica

Glas se iz eha vraća u usta ljubavnika,
opet, nakon dugih vijekova lutanja,
prelazeći put pjeskovitog vremena i prostora,
u libeli klepsidre, u srcu, u puhoru,
slikam Arapina, mog davnog dvojnika
koji mi ne iščezava iz pamćenja,
i tebe koja dolaziš kroz žuti vjetar pustinje,
zaogrnuta zarom purpurnosvilenim,
nalik zori koja se pomoli na rubu dine i neba,
tvoja usta su pečat ljubavi, mislim u sebi
dok gledam tvoje duboke oči, crne zjenice
u koje je stao čitav moj svijet, dok ti govorim
kako je beskraj u nama samima, dok se dugo
potom ljubimo u sjenci palminog drveta,
dok noć ne prevari dan, a prve noćne životinje
ne krenu u lov, govorim ti, obećanje po kojem
se nikad nećemo završiti, ako je sasud duše
dovoljno jak da nas sačuva zauvijek,
a glas se pretvara u tišinu koja nas obuhvata,
dok uviremo u dugi san vječnosti,
dok se ne probudimo u tuđim tijelima,
ali dovoljno bliskim nama po strasti,
koja ih spaja. Iščezavamo, u dnu bunara
bestalasnog, nad kojim se ogledamo
poslijednji put, a odraz nam je jedan.

*Ćutim i pušim. Čekajući te da se pojaviš
opet u mom životu preko Le Pontes Mirabeau,
u burki, sa očima i kosom crnjom od zifta,
od drevnosti neke prisne znane mi. Ehu, mog glasa.*

A Gloomy Wander-lied*

O, gdje draga moja prebiva sad,
čije tijelo moglo bi zasjenit' cijelu
i pompeznu renesansu, sjajna kao sjaj
što ponad gora stiče se u svu sunčevu
i snježnu svjetlost jutarnju, smaragdne
oči pamtim i sad, kad lutnja je moja
neutješna, zbog gospe te, koja srcu mi
nestankom rane raskri, te zlehud bludim,
pijan od ukletosti, s Mamonom združen,
nemiran i plah, kao vel vjetru predat,
il' brodica - ljuska orahova, buri nevična.
Gdje skrila si se, golubice plaha, i pod
čijim krilom gučeš, sretna, ne misleći
na mene, nespokojnog skitača, što ostade
za tebe, između valovlja, što te drugom
odvede. Ali ti u meni stanuješ i sada,
kada duša je moja nalik otklopljenom vrču,
i nakon toliko godina, koje me sve brže
i brže u pijesak pretvaraju, u tišinu.
U nar raspuknut, blizak sasušenju.

* lutalačka pjesma

Andeoskim tragom

Dolaziš kroz vinograd
u oblačastom hitonu, lakokrila,
gotovo ne dotičući zemlju,
razbokorena u predjelu kao Dafne,
koliko zemalja prođoh, i gradova
da te nađem, budan u tebi od iskona,
endimionski snen za ostatak svijeta;
Sjećaš li se, kako je pod nama
drhtalo lišće, u nama, kad te stegoh
uz sebe, i usnama u tvoje usne
utisnuh pečat ljubavi, i kako istim
dahom upravismo jedro na pučinu
ka suncu, andeoskim tragom idući.

Zrcaljenje

Lutajući neprozirnim svijetom,
zapleten u njegove mreže,
narcisovski odraz tražih u ogledalima
u kojima, začudo, ne bješe moga lica,
i dok te gledam kako spavaš,
jutros kada je svijet zastao
u vječnosti, znam da sam našao odraz
u tebi, ja koji sam davno zaspao,
još prije rođenja, sad ću konačno
otvoriti oči u tebi, koja u meni govoriš
vjetrovitim glasom i rasplićeš
davne čvorove tuge, svojim osmjehom.

Altajski soko

Nad vrhovima Altaja,
ja sam kraljevski soko,
pušten iz ruku Talajkana,
ne ustremljujući se na lovinu
– malu lisicu što nespretno
je napustila majčino okrilje,
prodornim očima, tražeći tebe,
moja divlja ženka, sokolice,
da bismo se zajedno izgubili
u beskrajnim prostranstvima bjeline.

Gancho

Mladi Casanova

Ti si tišina koju obljubljuje
glas moje požude, vučica u tebi
je jedro moje strasti, ako sam onaj
koji potanja, budi moj svjetionik,
kaplja za moja isušena njedra,
sjaj što ne tamni na ostavljenim stvarima
za svjedočanstvo da je moguć beskraj,
ti što si riječ koja krvari srce i crta
filigranske ožiljke tuge po njemu,
osjećam, plima koja nadolazi donosi
godine zaborava, niti paučine za staze
kojima više nikada neće hoditi tvoja prebijela
čednost dok budem vrištao u rešetkama bola
kao izgubljen samoglasnik među svim suglasnicima
ovoga svijeta, ljubav je rat, ljubav je smrt,
izgubljen dom u kojem stanuju mrtvi
kojih se stidimo kad zastudi život u nama
ti si čigra, ti si čioda, bogomoljka koja jede
svog ljubavnika poslije koitusa,
surova spoznaja da ljubav je gubitak sebe.

Platonistička

Ima li išta ljepše
od golog tijela na mjesečini?

Koje je brod što ga talasa
ritam ljubavi, zov što nas
iz mraka dovodi svjetlosti,
prepletu animusa i anime
što se traže, bivajući Jedno
u kolopletu ljubavne igre.
Ta združenost, potom,
nalik je animalnom parenju
jastoga, koje isključuje svijest,
a ipak je daleki odziv
božanskih sfera, sonorni zvuk
koji osluškujemo od postanja.
Ljubav je istovjetna,
i na dlanovima, i u dubokim
labirintima srca. To je vrcaj
vulkana što gori nutarnjom
vatrom pod pokoricom
epiderma. Zbog koje sve jeste.
Eros i Psiha. Agon i strast
zaratustrovska, lampion
bez kojeg sve noć bi bila.
Bez kojeg bi svenula naša
unutrašnja bila.

Ima li išta ljepše
od mjesečine na golom tijelu?

Od ruke koja hladni

Čedno je tijelo, u ljubavni grijeh
kad potanja, ipak, napeto kao struna,
ili luk što odapinje strijelu u prostor,
oslobađajući se okova zemnih,
tad je u letu, nebonosno, zbog Drugosti
i stvoreno, prkosno, uzdignuto
kao pobjedonosni barjak iz bitke
kod Waterloa. Kao tvoje tijelo, draga,
koje noćas posmatram, dok spavaš,
Alkmeno moja, madame Duval,
božanska gospo, misleći na to.
Metaphysisom ljubavi. Ne znajući
što sam tad. Nalikujući bogu
iz djetinjstva svijeta. U svjetlu nepokora.
Žiške smo drevnoga plama, božanskog daha,
u koje Tvorac mijehu zemljanom udahnu
život vječnog Onostranstva. Mnim o svemu
tome, slušajući dobar jazz u tangu misli.

Una musica brutal

Ljubav je istovjetna i na dlanovima
i u dubokim zakucima srca,
voljeti se može i nedostatnim riječima,
kad bivaš posve drugačiji od onog što se
od tebe očekuje, u tom momentu
jausovski iznevjerenog očekivanja,
momentu što je nalik onom iz antičkog
teatra, kad na scenu stupa Deus ex machina,
i momentu koji je možda još jedini razlog
što se ova planeta i dalje udvara Suncu,
razmišljajući o tome, slušam kako
laserska igla pronalazi *Una musica brutal*
od Gotan Projecta, posmatrajući tebe
i tvoje oči, stopljene s mojima,
dok postajemo davnašnje Jedno,
u činu ljubavne igre, u nostalgiji nedostajanja.

Retroaktivno

Otpisujući budućem pamćenju,
vraćam se u skladnu prošlost,
nostalgišući, inverzivno, u oba smjera,
ka uspostavi davnosretnih vremena,
i onih koja tek treba da se dogode,
svijet nestaje brzo, a ljudi nisu zagledani
čak ni u lažljivo vrijeme na zidu,
oči dok p(l)amte, dječak ondašnji
je još uvijek u onom vrtu, začahuren
u pradavnost godina, sa stripom
Huga Pratta u sopstvenom krilu,
ali u stvarnosti on već je odrasla biljka,
urasla u nesrazmjer, postavši
i sam Corto Maltese, iz crtanih priča
tog istog Pratta, mornar bez lađe,
bez jedra i zemlje, on koji sluti samo
postojanost tragova u mokrom pijesku,
nje, koju priziva kroz čarobni zvuk
iz sfera beskraja, muzikom Astora Piazzolle,
vjerujući više otisku srca nego otisku oka.

Tango naših tijela

U dobu naše noćne budnosti,
dok je sumorna magla padala na usnuli
grad, naša tijela su svijetlila,
u strasnom žaru ljubavnog zanosa
nahodeći se, isprva si se izmicala,
kao srna, kao igračica tanga,
koja na početku plesa izmiče svome
partneru, a kako je noć odmicala,
postajala si sve više nalik vučici
iz transilvanskih šuma, odzivljući se
iznutar sebe na moj lycantropski zov,
prihvatajući igru zavođenja, igru
mojih dodira. Soba je naša tad bila
ocean, a krevet pod nama bješe
jedrenjak, kojeg zaljuljaše naša
nemirna tijela, u zmijskom prepletu,
u dugoj noćnoj plovidbi
što dojedri nas na obale jutra
na koje pristaju umorni ljubavnici.
Sjećaš li se, moabitska Ruto moja,
kako sam u tebi probudio ženu
i kako je svijet satvoren zbog Drugosti
te noći postao singularan,
nama združen. Tango naših tijela
plesao je kroz našu uzavrelu krv,
pijanu od vina, pijanu od ljubavi.
Sonatom bestijalne i beskompromisne
semantike glagola "pripadati".

Tango ljubavnika

Naši su časi oni kad mirne duše spiju,
a vani ostanu samo one, čija tijela prozbore
iskonskom mimikom ljubavnog zova,
na pustim dokovima, u vrtovima malih luka,
gdje brodovi plešu tango, u tihom talasanju mora,
iz malih krčmi dok dopiru zvuci nekih sjetnih
ali i pijanih melodija, tada, negdje u polumraku
de chiricovske neke ulice kad nam se susretnu oči,
ti ćeš biti marina što će prihvatiti moje sidro,
kao što ga prihvataju njedra zemlje,
kad brod pristane poslije nekog dugog putovanja,
a tvoje će tijelo biti viola po kojoj će gudala
mojih prstiju svirati ljubavne himne.
Ja ću biti vitez što će pokoriti sve tvoje želje,
tvoju drevnu glad, meteorskom snagom,
punoća koja ti nedostaje od postanka žene,
koja ipak prethodi stvorenju čovjekovom.

Tango dodira

Zaplešimo taj tango, dodirima
divljim kao patagonijski gvaš u oluji,
u strasti od koje se ne može uzmaći,
zaplešimo taj tango zavodnika,
moja Lolito, Evito, Estela Canto,
noćas ja ću biti tvoj gaucho,
mornar što će jedriti raskošnim
prostranstvima tvoga ženstva,
krotitelj tvojih iskonskih nemira,
strasni anđeo bluda, macho,
pripijen uz tebe, uz aleph kojeg
slutim u spirali tvog pupka,
šireći bandoneone tvojih grudi,
ulij me u sebe, u svilene šalove pohote,
ne misleći na gubitak, dok postajemo
Jedno, plešući Tango u Gradu Vazduha.

Zapis o smrti

bratu Vladimiru

O, davno to bješe, u naru života
dječaćkog baš, kad bijah još bezazlen,
suncu upravljen, ne naslućujući tamu
što najprije siđe sa planina i uze sebi
starog mog rođaka jednog, samrtnim
pokrovom, zbog kojeg se ćuti,
kao u potrošenoj ljubavi, dobro upamtih
tu jezu, nenadoknadivost gubitka što izaziva,
strah u svakoj pori, i pitah se tada čemu
služe anđeli, kad štitovi njihovi za nas
ipak su probojni samrtnome maču,
koji dolazaše često poslije u doba rata,
uzimajući ono što ti je najdraže,
napose moga brata, za kojeg vjerovah
da i sam je anđeo; Ogrubi i koža,
i srce, i suze duplje u pustinje pretvore,
u usahla korita riječna, pa ipak smrt
je janusovsko božanstvo, i poslije svega
izmami osmjeh, ne bezrazložno,
a život se nastavlja tamo gdje se mrtvi smiju,
na neki drugi način, i gdje su smrti neprobojni
svjetlosni štitovi anđeoski, kad ljubav
dovoljno u(z)raste, u korijen ili nebokrošnju.

Salida

Virgilijanska oda za Philoctetesa

In my end is my beginning.

U otpustu kazni koje ne zaslužih,
čekajući izvršenje Divove volje,
po kojoj Troja na koncu mora pasti
od mog luka, na ostrvu na kojem čamih,
inkarniran u tugu galebova, tih prefinjenih,
oblačastih ptica, uraslih u nesrazmjer,
ridao sam, ranjen zmijskim otrovom,
kojem jedina svrha bješe da me iznuri
i tako moj gnjev ponudi kao razriješenje
dugog rata. Najteže od svega je u Edenu
biti nesretan i odbrojavati dane, žudeći
za slavnom smrću, nepostojan kao paperje.

Radomir D. Mitrić, rođen je 29. 4. 1981. godine u Jajcu, u Bosni i Hercegovini. Završio studij književnosti Filozofskog fakulteta u Banjaluci. Pisanjem se bavi od svoje četrnaeste godine, poezija mu je objavljivana u brojnim časopisima i prevedena na engleski, njemački, francuski, italijanski, španski, ruski i bugarski jezik. O njegovoj poeziji objavljeno je mnoštvo književnih prikaza.

Za književni rad dobio brojna priznanja, od kojih su najvažnija:

- Nagrađivan na Tridesetpetom festivalu jugoslovenske poezije mladih Vrbas (2003), dobio Brankovu nagradu (2005), Nagrada Miloš Crnjanski (2005), Slovo Podgrmeča (2007), I nagrada na Međunarodnom konkursu poezije Castello di Duino, koju dodjeljuje Poesia e Solidarietà, Trst, Italija (2008), Nagrada grada Banja Luke (2008), Medalja Nosside, priznanje Unesco World Poetri Directori-ja, Ređo Kalabrija, Italija (2009), I nagrada međunarodnog festivala Duško Trifunović, Novi Sad

(2010), I nagrada međunarodnog festivala Vojislav Despotov, Novi Sad (2011), Plaketa Nosside, priznanje Unesco World Poetri Directori-ja, Redo Kalabrija, Italija (2011), Poziv na putovanje, P70 i Mono i Manjana, Beograd, (2012), Milovan Vidaković, Budimpešta, Mađarska, (2013).

Do sada objavio pet knjiga poezije:

- Nostalgija za ponoćom (Art print, Banja Luka, 2004.),
- Osvešćenje, (Narodna knjiga/Alfa, Beograd, 2007.),
- Summer Kvartette and Stori about Mediterranean/ Letnji - kvartet i Priča o Mediteranu, (Art print, Banja Luka, 2008.),
- Unutrašnji Vavilon, (Art print, Banja Luka, 2008.),
- Mornarski Tango, (Connectum, Sarajevo, 2010.)

i roman Šum Panonskog mora, (Mono i Manjana, Beograd, 2012.).

Poezija mu je zastupljena u nekoliko zbornika i antologija, od kojih su najvažniji naslovi: Voci-Silenzio/Voices-Silence, Ibiskos Editrice Risolo, Empoli, Italija, 2008., Nosside 2008, Nosside 2009, Reggio Calabria, Città del Bergamoto, Italija, 2008., 2009., Van Kutije, Gligorije Dijak, Podgorica, 2009., Neue Literatur aus Bosnien und Herzegovina, Sarajevski otvoreni centar, Traduki, Sarajevo, 2010. i Antologija dobitnika Brankove nagrade, Novi Sad, 2010.

Član redakcije časopisa Lipar.

Član Srpskog Književnog Društva.

Uređuje blog na adresi hiperboreja.blogspot.com

Živi u Kragujevcu.

